

Resolució de la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, per la qual s'incoa expedient de declaració de bé d'interés cultural, amb categoria de monument, a favor de la Casa del Lloc de Sinyent, a Polinyà de Xúquer (València), i se sotmet l'expedient incoat a tràmit d'informació pública.

Vist l'informe emés pels serveis tècnics de la Direcció General de Cultura d'aquesta conselleria i la resta d'antecedents que es troben en l'expedient, favorables a la declaració com a bé d'interés cultural, amb categoria de monument, a favor de la Casa del Lloc de Sinyent, situada al terme municipal de Polinyà de Xúquer (València).

Considerant el que disposa l'article 27 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del patrimoni cultural valencià, aquesta Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, en allò que és matèria de la seua competència, resol:

Primer

Incoar expedient per a la declaració de bé d'interés cultural, amb categoria de monument, a favor de la Casa del Lloc de Sinyent, situada al terme municipal de Polinyà de Xúquer (València), i encomanar-ne la tramitació a la Direcció General de Cultura i Patrimoni d'aquesta conselleria.

Segon

De conformitat amb el que disposa l'article 28 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del patrimoni cultural valencià, determinar els valors del bé que justifiquen la declaració, descriure'n les parts integrants perquè siga perfectament identificat, delimitar-ne l'entorn de protecció, assenyalar els béns de rellevància local que hi existeixen i fixar les normes de protecció del bé i del seu entorn en els annexos que s'adjunten a aquesta resolució.

Tercer

En compliment del que s'estableix en l'article 27.3 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del patrimoni cultural valencià, notificar aquesta resolució a l'Ajuntament de Polinyà de Xúquer i a les persones interessades, i fer-los saber que, de conformitat amb el que estableixen els articles 35 i 36, en relació amb el 27.4, de la llei, la realització de qualsevol intervenció en el monument o en el seu entorn haurà de ser autoritzada preceptivament per la Direcció General de Cultura i Patrimoni abans de realitzar-la i, si és el cas, de l'atorgament de la llicència municipal, quan aquesta siga preceptiva, així com qualsevol canvi d'ús en l'immoble a què es refereix aquesta incoació, de conformitat amb el que estableix l'article 36.2 de la llei esmentada.

Quart

Aquesta incoació, d'acord amb el que estableix l'article 33 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del patrimoni cultural valencià, determina la suspensió de l'atorgament de llicències municipals de parcel·lació, urbanització, construcció, demolició, activitat i la resta d'actes d'edificació i ús del sòl que afecten l'immoble i el seu entorn de protecció, així com de les actuacions esmentades quan siguen dutes a terme directament per les entitats locals. Queden també suspesos els efectes de les ja atorgades, suspensió els efectes de la qual, de conformitat amb la limitació temporal continguda en l'incís segon de l'article 33 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del patrimoni cultural valencià, es resoldran després de la declaració.

No obstant això, la Direcció General de Cultura i Patrimoni podrà autoritzar les actuacions mencionades quan considere que, en aplicació de les normes de protecció establides en

aquesta resolució, no perjudiquen manifestament els valors del bé que motiven la incoació, així com les obres que, per causa major o per interès general, hagen de realitzar-se inajornablement.

Cinqué

D'acord amb el que preveuen l'article 83 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, i l'article 27.6 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del patrimoni cultural valencià, sotmetre l'expedient incoat a tràmit d'informació pública, a fi que totes les persones que hi tinguen interès puguen examinar l'expedient durant el termini d'un mes a partir de la publicació d'aquesta resolució en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*. L'expedient estarà a disposició dels interessats en la Direcció General de Cultura i Patrimoni, situada a l'avinguda de la Constitució, núm. 284, de València.

Sisé

Que, en compliment del que disposa l'article 27.3 de la llei, es notifique aquesta resolució al Registre General de Béns d'Interès Cultural, dependent de l'Administració general de l'Estat, perquè hi siga anotada preventivament, i al Registre de la Propietat, amb el mateix fi.

Seté

Que aquesta resolució i els seus annexos es publiquen en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* i en el *Boletín Oficial del Estado*.

València, de de 2016.- El conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport.

ANNEX I

Descripció del bé objecte de la declaració i determinació dels seus valors

1. Denominació

Principal: Casa del Lloc de Sinyent

Secundària: Granja de Sinyent

2. Descripció:

Immoble objecte de la declaració

La casa de Sinyent es troba situada a la partida del Gual, al terme municipal de Polinyà de Xúquer, polígon 1, parcel·la 63. Confronta al sud amb la carretera CV 505, al nord i a l'oest amb camps de cultiu, i a l'est amb una carretera privada.

Es tracta d'un conjunt d'edificacions de cronologia diversa entre les quals en destaca una, la que, per la seua tipologia constructiva i els seus valors formals, es pot assegurar que es remunta a principis del segle XIV. La Casa del Lloc de Sinyent, per la llotja que posseeix a la planta baixa, gaudeix de la consideració preventiva de bé de rellevància local, en virtut de l'atribució que efectua la disposició addicional cinquena de la Llei 5/2007, de 9 de febrer, per la qual es va modificar Llei 4/1998, d'11 de juny, del patrimoni cultural valencià; a més, a causa de la presència d'espillers als murs, podria arribar a considerar-se com un edifici fortificat i, per tant, protegit des de la promulgació del Decret de 22 d'abril de 1949, de protecció dels castells espanyols, i hui declarat bé d'interés cultural per la disposició addicional primera de la Llei 4/1998, esmentada més amunt. No obstant això, per la seua importància històrica i tipològica com a edifici del gòtic civil amb llotja del segle XIV, un decret del Consell ha de resoldre la seua declaració monumental amb caràcter singular, la qual ha de contindre totes les mencions determinatives preceptives amb vista a la tutela integral dels valors detectats.

Cronologia

Des del *Llibre del repartiment*, diverses fonts apunten al fet que l'alqueria de Sinyent pertanyia al terme del castell de Corbera; el 15 de març de 1248 es va lliurar aquest castell a Raimon de Rocafull, més cinc-cents sous per a mantindre'l. Al juny de 1248, el rei Jaume I va fer donació a la néta de Ferrera de Tordera, com a heretat franca, d'un dels habitatges a l'Alcúdia i de tres jовades a Sinyent.

Una dada rellevant pot ser la recaptació del senyoriu de Corbera, l'any 1263, tal com comenta Salvador Vercher, "molt per damunt de l'explotació dels monopolis (forns, molins, barca...)", que afirma posteriorment que "altres privilegis reials seran el forn de Riola, del qual s'obtindran uns beneficis de setze sous i mig i la 'barcha de corbera', açò és, el pas que feia viable la comunicació amb el marge esquerre del Xúquer. De les tres possibles ubicacions per a la barca, Polinyà, Riola o Fortaleny, pareix que el pas se situava en la primera. El pas de persones i mercaderies o ramats reportava uns guanys considerables, avaluades en 510 sous."

L'emplaçament de la barca de Corbera (que més tard es denominaria "barca d'Albalat" i es vincularia a aquest municipi) coincideix amb el de la Casa de Sinyent i justificaria aquesta construcció. Era habitual el pas del riu per zones denominades "guals", i curiosament així es denomina la partida en què es troba la Casa de Sinyent, per on la poca profunditat del riu permetia el pas a peu o a cavall. Quan això no era possible, es travessava en barca. Durant el regnat de Jaume I es va tindre cura que els possibles usos de l'aigua del Xúquer no impediren navegar-lo, per la qual cosa és lògic pensar que es reduïren les opcions de trobar zones de pas

del riu a peu. Analitzant la implantació urbana del municipi d'Albalat, es detecta que el nucli històric està orientat cap a la Casa de Sinyent. És a partir de la construcció del pont de Ferro, el 1918, quan el municipi s'amplia amb una trama ortogonal al carrer del Pont.

Com hem vist, hi ha nombrosos topònims que verifiquen l'existència del pas: la partida del gual, on es troba la casa; el carrer de la Barca, el més pròxim al riu del centre històric, o el nom mateix del municipi, Al-Bâlat, que en àrab significa "calçada o paviment de pedra" i que denota la importància històrica d'aquest pas del riu Xúquer.

Quant a les construccions actuals, el nucli més antic es remuntaria a les primeres dècades del segle XIV. En aquesta època, Pedro Fernández Campredó havia adquirit les diverses terres que integraven l'alqueria de Sinyent a diversos particulars, tal com indica Vicente Gascó. Segons el seu testament, atorgat davant del notari de València Mateo Plana el 23 de març de 1326, facultava els seus marmessors a vendre tots els seus béns per a satisfer, amb els diners obtinguts, les disposicions de la seua última voluntat.

Els marmessors van organitzar una subhasta pública i van vendre a Raimon Font, per 34.600 lliures, els béns següents:

- L'alqueria de Sinyent, amb un hort contigu i un colomer.
- Tres molins almàsseres amb l'obrador i la caldera per a fer oli.
- Quatre cases contigües a l'alqueria, situades al terme de Corbera, que llavors confrontava amb dos camins públics i amb terres del mateix testador per dues parts, i nou peces de terra bresca, vinya.
- Determinades cases amb cinc peces de terra vinya i oliverar al terme d'Alcudiola i al terme general de Corbera.
- Seixanta-cinc sous anuals de cens amb llüisme i fadiga, que diversos emfiteutes responien al testador. També van vendre els marmessors a Raimon Font un forn per a coure pa, situat al lloc de Cinyent, tingut antigament al domini major i directe del rei (reialenc) i el temps de la venda, al senyor de Corbera, al cens d'una masmudina, pagadora el dia de Nadal de cada any, per 300 sous anuals. I un hort censit al rei, renda anual de tres sous, pagat per Nadal per 60 sous.

Tot consta en escriptura davant de Pere Font, a València, el 13 de maig de 1328, i per l'escriptura de presa de possessió de Raimon Font, autoritzat per aquest notari, el 15 de maig de 1328. Després, davant de Domingo de Viazcarra, el 13 de febrer de 1330, Raimon Font reconeix que les compres fetes al seu nom eren per al Reial Monestir de la Mare de Déu de la Valldigna. Algunes de les finques i possessions adquirides eren béns de reialenc, i altres estaven censades a nom de l'infant Joan, senyor del castell de Corbera. En aquest últim document, el rei Alfons i el seu germà es mostren d'acord amb les adquisicions i les alliberen del pagament a què estaven obligades.

Entre 1344 i 1346, els llocs del terme de Corbera sitis a l'extrem més occidental, com ara Polinyà, l'Alcúdia, Sinyent i Moncada, havien iniciat un plet amb el rector de l'església parroquial d'Ariola i Corbera, Lorenzo de San Hipólito, a causa d'una segregació parroquial que reclamaven els feligresos d'aquelles alqueries. El bisbe de València va comissionar Guillem de Gamir, i el 1353 es va arribar a l'acord de construir una església a Polinyà, sota l'advocació del Corpus Christi.

Al gener de 1418, el rei Alfons el Magnànim compleix la seua promesa manifestada en les Corts del Regne i reincorpora al patrimoni reial la Baronia de Corbera i li atorga el títol de Vila i Honor de Corbera.

El 1494, els comtes de Carlet adquireixen Albalat, a la qual, en el document de venda, s'observa que s'ha annexat el lloc de Segreny i es transmet la venda de la barca per a travessar el riu, la qual apareixerà després en l'escut de la vila:

“[...] la qual venda fa ab los dits càrrechs e en la dita venda recitades, fa venda del dret de que lo dit espectable compte tenia y li pertania en la barca, que tenia i ara te en lo riu Xúquer, e dret de barcatje, y ab lo dret de la cèquia que pren el riu que es diu dels ulls e lo deret de la cèquia Real, tant com ne pertañia y pertany al dit espectable compte [...]”

Ignacio Matoses apunta que hi ha un expedient, del 21 de març de 1752, en l'arxiu de la Vila i Honor de Corbera, denominat “Acuerdo sobre que se fijen los Caminos o Caminasos de la calzada de Llaurí y el de Sinyent que va de la Barca de Albalat a Corbera” que narra l'interès per mantindre el camí que va de Corbera a la barca d'Albalat lliure de cultius de moreres i oliveres, que l'havien envaït.

Un altre expedient del mateix arxiu, assenyalat per Matoses, datat el 28 d'abril de 1781, tracta sobre la destitució i nomenament de la guàrdia de la Granja i explica el requeriment d'ús d'alguatzil zelador de la granja de Sinyent, que és pròpia del monestir de la Valldigna, per a evitar la tala d'arbres que s'havia produït amb l'anterior càrrec. Destaca un dels arguments que sostenen la petició “considerando su merced fuese de mucha conveniencia para conservar el paso del Barco de Albalat que suele verse muy peligroso por las talas y hurtos que se hacen y pasan a dicha villa de Albalat a vender leña y frutos [...]”

Arran de la desamortització de Mendizábal, el 1842, Pasqual Maupoey, comerciant d'origen francès, adquireix la granja de Sinyent per 129.000 reals, tal com descriu Joan Brins.

Descripció de l'immoble:

La casa primitiva:

La Casa de Sinyent està ubicada al bell mig de l'horta de Polinyà, junt a la carretera que comunica Sueca amb Alzira, a l'altura d'Albalat de la Ribera. A la casa original se li van afegir en èpoques posteriors diversos cossos annexos que configuren l'actual pati.

Com a tal implantació en un medi agrícola, no pot dubtar-se que es tracta d'un dels edificis del gòtic civil d'ús productiu més important de les terres valencianes, encara que no se'n conega en profunditat la història. A falta d'un estudi que permeta la realització d'exploracions dels murs, l'anàlisi estratigràfica dels murs i les pertinents actuacions arqueològiques, podem fer una aproximació de l'arquitectura de l'edifici gràcies a les referències d'immobles que comparteixen sistemes constructius i funcionals semblants i que per referències històriques i geogràfiques hagen pogut tindre diversos aspectes en comú.

El seu origen exacte és incert. Serveix com a referència, tal com indica l'arquitecte i professor Federico Iborra, “la presència d'una petita columneta de pedra de Girona amb capitell de palmes, si bé hi ha discrepància entre alguns autors que consideren aquests elements del segle XIII i altres que remetent a una cronologia posterior al 1315, en tot cas molt primerenca”.

Això suggereix una datació entre el segle XIII i el XIV, la qual cosa coincidiria amb l'alqueria primitiva propietat de Pedro Fernández Campredó o, més probablement, amb una reedificació de nova planta després de l'adquisició pels monjos de la Valldigna. De la seua cronologia ens parla la seua estructura, ja que en la façana de la planta baixa apareix tota una successió d'arcs apuntats, que defineixen el perímetre de tot el cos i que estan cegats en l'actualitat per fàbrica irregular de rajola i de pedres o ocults per la presència d'una edificació annexa. Arcs semblants es conserven en una de les edificacions secundàries de l'alqueria del Moro, a València, la qual cosa confirmaria un ús agrícola de caràcter públic, potser un almodí o un lloc de mercat. En tot cas, la història ens indica que els canvis en la destinació de l'edifici signifiquen una funcionalitat variable que, al seu torn, caracteritzaria els seus aspectes formals. L'edifici principal es compon de dos crugies recolzades sobre els murs de la façana i el mur de tàpia que defineix el nucli. La planta és simètrica, i en els accessos se subratlla l'eix de simetria amb una variació de la directriu d'aquests arcs respecte a la resta de l'estructura

porticada.

La planta superior manifesta en l'alçat principal el caràcter senyorial de les estances, amb tres finestres gòtiques traçades amb mainell llavorat, de les quals només en queda una completa. Pel nombre de portes i les credences conservades al mur intermedi, pot afirmar-se que inicialment aquesta crugia es va dividir en tres habitacions iguals, un poc més coherent amb la presència de diversos monjos o llecs que amb una residència senyorial, on sol haver-hi una sala major i un dormitori annex.

L'alçat posterior és molt interessant quant a la composició. La simetria trasllada tot el pes cap als extrems, on els arcs són de major llum i fletxa. La transmissió de càrregues dels arcs de la planta superior als de la planta inferior no porta una correlació entre suports o entre suport i clau, sinó que marca una clara diferència entre ambdues plantes i dóna a la superior el caràcter d'una galeria pròpiament residencial. L'existència d'un buit d'aquesta galeria de menor amplària suggereix que era el punt de desembarcament d'una escala exterior.

Dels forjats originals es conserven els boquets de suport, la qual cosa fa pensar que serien cassetonats de fusta, substituïts en alguna època per mal estat o per canvi funcional. La mateixa motivació produiria l'alteració del sistema constructiu a la coberta, previsiblement plana en origen, que es reconstrueix a dues aigües amb posterioritat. Les cornises de rajola permeten situar aquesta reforma al segle XVIII o ja al XIX.

En l'interior, tal com descriu I. Matoses, s'ha localitzat un fragment de l'escala de caragol original i vestigis dels fingits especejaments de carreu decorats amb florons al parament. A més, hi ha altres elements com els *festejadors* de les finestres, que remarquen el caràcter senyorial de la planta superior.

L'edifici va estar fortificat en algun moment, com demostren les espitlleres que encara es conserven en la coronació del mur, i que permetrien la defensa des de la terrassa. També hi ha unes peces de pedra junt amb una finestreta que van poder servir com a portaestendards.

Edificacions adossades

El conjunt es complementa amb quatre volums adossats, que configuren un volum global en forma de "u" on s'ubica el pati d'origen més tardà (segle XVII o XVIII), els quals responien a les necessitats dels diferents usos de l'immoble (alqueria, fonda, magatzem agrícola...). Són edificacions d'estructura portant composta per murs de càrrega sobre els quals recolzen jàsseres de fusta i forjats de bigueta i revoltó. Dues d'aquestes edificacions es van adossar successivament a l'oest de la principal, amb la seua mateixa alineació exterior i profunditat interior; la primera es va cobrir a dues aigües, com aquesta, i la segona a una aigua que aboca cap a l'exterior. La primera presenta diversos nivells de reduïda altura amb buits cegats, i es pot relacionar amb la cria de cues de seda, encara que l'estructura apareix amortitzada amb la construcció del forjat actual en la segona mitat del segle XVIII, com delaten els buits esbocats oberts després.

Les altres dues edificacions, de planta rectangular allargada, ocupen els flancs oest i est del pati: la primera, amb dues plantes però de menor altura, ho fa en tota la seua profunditat i es cobreix a dues aigües, mentre que la segona, més curta, es cobreix a una aigua que aboca cap a l'interior. La resta i el costat nord, que també va arribar a incorporar un vessant adossat cap a l'interior, de caràcter més subsidiari, i aparentment sense interès, es tanquen per mitjà d'un mur d'aparell irregular que completa la conformació del pati. Una part important d'aquestes estructures seria fruit d'una actuació duta a terme el 1801, com es delata en la llinda de la porta.

Al nord-est de parcel·la, i confrontant amb el riu, es troba l'edificació del motor, amb entrada d'aigües directa des del riu, que posseeix un fumeral industrial de rajola de principis del segle

XX, bé de rellevància local genèric segons la disposició addicional cinquena de la Llei 5/2007, de 9 de febrer, per la qual es va modificar la Llei 4/1998, d'11 de juny, de patrimoni cultural valencià, l'assignació provisional de la qual mereix elevar-se a definitiva, atés el seu valor.

3. Parts integrants

- la casa principal i les edificacions adossades
- el mur perimetral.

ANNEX II

Delimitació literal de l'entorn de protecció

Delimitació de l'entorn afectat

Justificació de la delimitació proposada

El criteri general seguit per a la delimitació de l'entorn de protecció consisteix a establir una àrea envolupant basada en els aspectes següents:

- Topogràfics i paisatgístics, amb la inclusió de la finca agrícola on es troba ubicada la casa, el seu paisatge immediat en l'àmbit contextual i visual de la propietat i finques adjacents, els accidents geogràfics vinculats com la ribera dreta i el llit del riu Xúquer i, si és el cas, els vials circumdants i concurrents de la xarxa tradicional de camins des d'on històricament es facilitava i produïa la contemplació normal de l'àrea.
- Arqueològics, amb la incorporació de les àrees contigües susceptibles de troballes relacionades amb la casa, l'antiga alqueria o Lloc de Sinyent.

La delimitació resultant és un recinte geomètric en què la congruència historicocontextual de l'àmbit preval patrimonialment sobre la realitat física més o menys conjuntural que en l'actualitat pugua presentar el seu interior. Des d'aquesta premissa cal valorar la presència dins de l'entorn de grans hivernacles situats davant de la casa, a l'altre costat de la carretera. Suposen una incidència paisatgística de primer ordre, negativa per temps indefinit, situació que, pel fet de tractar-se d'unes instal·lacions d'elevat cost i en ple ús, implantades en un moment previ a la valoració patrimonial del lloc, només és sostenible mentre tinguen la deguda cobertura legal en el pla urbanístic i sectorial que els incumbisca, per la qual cosa, en aquest cas, serà admissible mantenir-les sense admetre's l'augment de superfície ocupada o l'ampliació dels seus volums.

D'altra banda, l'aplicació d'un criteri protector que siga conseqüent amb els valors d'una implantació arquitectònica d'aquest tipus en un medi agrícola, condueix a proscriure, amb caràcter general, qualsevol edificació o instal·lació que modifique o altere el paisatge agrari tradicional que els és propi o que genere anòmales interposicions visuals respecte del bé protegit. Per això, com en el cas anterior, tan sols serà patrimonialment admissible la conservació de les edificacions ja existents i la possible implantació en parcel·les no preedificades d'aquelles construccions auxiliars que, en forma de casetes d'apers de grandària mínima, siguen necessàries al servei de les explotacions agrícoles tradicionals, i, excepcionalment, la implantació limitadora (restringida a subàrees visualment menys compromeses i de manera regulada en ocupació, escala i formalització) de noves edificacions o instal·lacions que es justifiquen com a estrictament indispensables per al desenvolupament d'investigacions agronòmiques i les consegüents produccions agrícoles en les seues mateixes parcel·les, tot això sempre que el marc urbanístic i sectorial aplicable no ho impedisca.

Descripció de la línia delimitadora

Origen: intersecció de les parcel·les 98 i 9015 del polígon 1 amb el riu Xúquer, al terme municipal de Polinyà de Xúquer.

Sentit: horari.

Línia delimitadora: des de l'origen la línia recorre la llinda de les de les parcel·les 98 i 9015

del polígon 1 per a posteriorment travessar la carretera d'Alzira a Sueca i discórrer per la llinda de les parcel·les 0001 i 0002 del polígon. Continua per les llandes de les parcel·les 220 i 63 fins a arribar al marge nord del camí vell d'Alzira, on canvia de direcció.

Recorre el marge nord del camí vell d'Alzira fins a la intersecció d'aquest amb les parcel·les 137 i 140, on canvia de direcció per a continuar per la llinda d'aquestes dues parcel·les en línia recta fins a arribar a la carretera d'Alzira a Sueca.

Travessa la carretera i discorre pel marge entre la parcel·la 63 i les parcel·les 66, 64, 90, 88 i 86. Quan arriba a la intersecció dels marges de les parcel·les 63, 86 i 81 canvia de direcció i continua pel marge entre les parcel·les 124 i 63. Continúa entre els marges de la parcel·la 59 b i les parcel·les 62 a i b, fins a arribar al marge sud del riu Xúquer. Discorre per l'eix del riu Xúquer, coincident amb la línia de límit del terme municipal, fins al punt d'origen.

Comprén les següents parcel·les cadastrals: 62, 63, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 160 i 161 del polígon 1; i les 1 i 63 del polígon 2.

ANNEX III

Normativa de protecció del monument i el seu entorn

Monument

Article 1. Règim del monument

S'atindrà al que disposa la secció segona, "Règim dels béns immobles d'interés cultural", del capítol III, del títol II de la Llei 4/1998 d'11 de Juny, del patrimoni cultural valencià aplicable a la categoria de monument.

Article 2. Usos permesos al monument

Els usos permesos seran tots aquells que siguen compatibles amb la posada en valor i el gaudi patrimonial del bé, i que contribuïsquen a la consecució d'aquests fins. L'autorització particularitzada d'ús es regirà pel que disposa l'article 18 de la Llei 4/98, d'11 de juny, del patrimoni cultural valencià.

Entorn de protecció

Article 3. Règim d'intervencions en l'entorn de protecció

De conformitat amb allò que disposa l'article 35 de la Llei 4/98, d'11 de juny, del patrimoni cultural valencià, qualsevol intervenció de transcendència patrimonial que pretenga realitzar-se en l'entorn de protecció del monument requerirà l'autorització prèvia de la conselleria competent en matèria de cultura. Aquesta autorització s'emetrà d'acord amb els criteris establits en aquesta normativa, i per a allò que no preveu aquesta, per mitjà de l'aplicació directa dels criteris establits en els articles 38 i 39 de la llei esmentada. Aquesta normativa regirà amb caràcter provisional fins que es redacte el Pla especial de protecció del monument i el seu entorn, i aquest obtinga la validació patrimonial.

La proposta d'intervenció haurà de definir amb precisió el seu abast i anar acompanyada de la documentació tècnica oportuna que permeta la seua avaluació patrimonial. També haurà d'especificar la ubicació parcel·l·ària, així com adjuntar les fotografies que permeten constatar la situació de partida i la projectada i la seua transcendència patrimonial.

Article 4. Preservació de la silueta paisatgística i arquitectònica

A fi de preservar el paisatge històric del monument i el context que li és propi, els terrenys mantindran la seua destinació agrícola en les facetes d'explotació tradicional i investigació agrària, fora de perill de processos d'urbanització i d'edificació aliens. Per això, en aquelles edificacions i instal·lacions existents en aquest àmbit que puguen acreditar la seua cobertura legal dins del marc urbanístic i sectorial aplicable, no es permetrà l'augment del seu volum edificat o instal·lat, i es limitaran les actuacions permeses a les operacions de manteniment i conservació, així com les desitjables de reversió a l'estat agrícola i paisatgístic previ a la seua implantació. Transitòriament, mentre subsistisquen, a fi de temperar l'efecte visual negatiu de l'agrupació d'hivernacles i construccions situats enfront del monument a la zona sud de l'entorn, els espais i explotacions agrícoles que les precedeixen hauran de mantindre o d'incorporar plantacions d'arbratge fruiter de fulla perenne, en dus o més filades com a mínim. Justificadament es permetrà l'alçament de casetes d'apers al servei de les explotacions agrícoles que en l'actualitat no compten amb construccions edificades per a qualsevol ús, segons un còmput d'edificabilitat de 0,006 m²t/m²sòl, fins a ocupar una superfície màxima de 24 m² amb una altura màxima reguladora de 3 m sobre la rasant.

Excepcionalment, quan així ho permeta el marc urbanístic i sectorial aplicable i hi haja

justificació expressa que aquestes són estrictament indispensables per al desenvolupament d'investigacions o experimentacions agronòmiques i les consegüents produccions agrícoles que se'n deriven, seran admissibles construccions i instal·lacions agrícoles d'aparença corpòria associades a parcel·les de superfície superior als 10.000 m² la ubicació de les quals siga visual i paisatgísticament menys compromesa. Transitòriament, a l'espera que el futur pla especial, amb les seues eines tècniques de més precisió, pugua arbitrar, si és el cas, altres enclavaments i formes d'ocupació que es mostren compatibles amb els valors del lloc, ha d'establir-se com a determinació cautelar la limitació dels possibles emplaçaments al sector nord-oest de l'entorn, a l'extrem nord de la subparcel·la "a" de la parcel·la 63, amb una ocupació màxima de sòl del 10 %, una altura reguladora màxima de 4 m sobre la rasant i amb la plantació de dues o més filades d'arbratge frutier de fulla perenne a manera d'envolupant vegetal.

Totes les actuacions que puguen tindre incidència sobre la correcta percepció i la dignitat en l'estima de l'escena o paisatge del monument i el seu entorn, com seria el cas de l'afecció dels espais per actuacions d'enjardinament o arbratge, ús productiu, provisió de mobiliari, millora urbanitzadora i assignació d'ús i ocupacions de les carreteres i camins que travessen l'àmbit de l'entorn, etc., o com podria ser-ho també l'afecció per implantació de rètols, marquesines, tendals, instal·lacions vistes, antenes, etc., o qualssevol altres de semblant aparença i conseqüències, hauran de sotmetre's a l'autorització prèvia de la conselleria competent en matèria de cultura, que resoldrà d'acord amb les determinacions de la llei i els criteris de percepció i dignitat al·ludits abans.

Queda proscriu la introducció d'anuncis o publicitat exterior que, en qualsevol de les seues accepcions, irrompa en l'escena, excepte la d'activitats culturals o esdeveniments festius que, de manera ocasional, reversible i per temps limitat, sol·licite i obtinga autorització expressa.

Article 5. Patrimoni arqueològic

En qualsevol intervenció que afecte el subsòl de l'immoble o el seu entorn de protecció serà d'aplicació el règim tutelar establert en l'article 62 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del patrimoni cultural valencià, per a la salvaguarda del patrimoni arqueològic.

Article 6. Béns de rellevància local

En l'àmbit de l'entorn es localitza un fumeral industrial que té la consideració de bé de rellevància local amb la categoria d'espai etnològic d'interés local. Fins que no s'incloga aquest fumeral en el Catàleg Municipal de Béns i Espais Protegits, amb l'expressa tipificació protectora de bé de rellevància local, se li aplicarà el règim tutelar que articula el Decret 62/2011, de 20 de maig, del Consell, pel qual es regula el procediment de declaració i el règim de protecció dels béns de rellevància local.